

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **BLESK Servis s. r. o.**, se sídlem J. Mařánka 1163, Milevsko, zast. Mgr. Vladislavem Jirkou, Ph.D., advokátem se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha, proti žalovanému: **1) Úřad práce ČR – Krajská pobočka pro hl. m. Prahu**, se sídlem Domažlická 1139/11, Praha, **2) Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného 1) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 10. 2020, č. j. 63 A 13/2020 - 93,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný 1) **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 6 353 Kč do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Vladislava Jirky, Ph.D., advokáta se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalovaný 1), dále jen „stěžovatel“, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“); tímto rozsudkem krajský soud:

1. výrokem I. zastavil řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného 2) v řízení o žádosti žalobkyně o prominutí splnění podmínky uvedené v § 78 odst. 4 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť v této části vzala žalobkyně žalobu zpět [žalovaný 2) před vydáním rozsudku krajského soudu vydal v této věci rozhodnutí];

2. výrokem II. přikázal žalovanému 1) ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 2. čtvrtletí roku 2017; a
3. výroky III. a IV. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

[2] Žalobkyně podala dne 27. 7. 2017 žádost (datovanou dnem 25. 7. 2017) stěžovateli o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 2. čtvrtletí roku 2017 (dále jen „řízení o poskytnutí příspěvku“). V souladu s § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti je podmínkou poskytnutí tohoto příspěvku tzv. bezdlužnost zaměstnavatele. Vyrozměním ze dne 29. 8. 2017, č. j. UPCR-AA-2017/240958, sdělil stěžovatel žalobkyni, že měla ke dni 30. 6. 2017 nedoplatek na pojistném na veřejné zdravotní pojištění ve výši 290 128 Kč a penále ve výši 104 867 Kč – celkem tedy 394 995 Kč. Na částku 383 557 Kč však měla sjednaný splátkový kalendář; tímto splátkovým kalendářem nepokrytá část tak činila 11 438 Kč. Stěžovatel ve vyrozumění žalobkyni sdělil, že podle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti může požádat Ministerstvo práce a sociálních věcí [žalovaného 2]) o prominutí splnění podmínky podle § 78 odst. 4 písm. b) téhož zákona, pokud jde o výši splatných nedoplateků, neboť ta přesahovala 10 000 Kč. Dne 31. 8. 2017 požádala žalobkyně žalovaného 2) o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti. V návaznosti na podání žádosti žalovanému 2) stěžovatel usnesením ze dne 12. 9. 2017, č. j. UPCR-AA-2017/252792, řízení o poskytnutí příspěvku přerušil, neboť před jiným správním orgánem [žalovaným 2]) probíhalo řízení o předběžné otázce – o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti, pokud jde o výši splatných nedoplateků.

[3] Rozhodnutím ze dne 28. 12. 2017, č. j. MPSV-2017/180934-413/2, žalovaný 2) splnění podmínky bezdlužnosti žalobkyni neprominul; konstatoval přitom, že se sice jedná o výjimečný případ (žalobkyně žádá o příspěvek nepřetržitě od roku 2013, o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti žádala poprvé), nicméně splatné nedoplatky žalobkyně neuhradila v zákonem stanovené lhůtě (tj. do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které zaměstnavatel o příspěvek žádá). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně rozklad, který ministryně práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 6. 8. 2018, č. j. MPSV-2018/8309-513/2, zamítla. Následně stěžovatel [žalovaný 1]) vyrozuměním ze dne 20. 9. 2018, č. j. UPCR-AA-2018/278447, žalobkyni sdělil, že pokračuje v řízení o poskytnutí příspěvku, neboť bylo pravomocně rozhodnuto o předběžné otázce; současně poučil žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

[4] Podáním ze dne 19. 10. 2018 požádala žalobkyně o opětovné přerušování řízení o poskytnutí příspěvku „do právní moci rozhodnutí o podané žalobě proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí č. j. MPSV-2018/8309-513/2.“ Na toto podání reagoval stěžovatel sdělením ze dne 22. 10. 2018, č. j. UPCR-AA-2018/311354, ve kterém odkázal na usnesení o přerušování řízení ze dne 12. 9. 2017, č. j. UPCR-AA-2017/252792, a současně uvedl, že toto „rozhodnutí o přerušování řízení nepozbyde účinnosti do doby pravomocného rozhodnutí soudu.“

[5] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 26. 4. 2019, č. j. 8 Ad 16/2018 - 48, zrušil výše uvedené rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí,

pokračování

jakož i rozhodnutí žalovaného 2) ve věci žádosti o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti a věc vrátil žalovanému 2) k dalšímu řízení. Konstatoval, že žalovaný 2) může v řízení o žádosti o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti rozhodovat pouze o výši splatných nedoplatků. Má se tedy zabývat pouze tím, zda případ žalobkyně naplňuje pojem *výjimečný případ hodný zvláštního zřetele*, nikoli tím, zda žalobkyně zaplatila splatné nedoplatky v zákonem stanovené lhůtě – to již posuzuje správní orgán v samotném řízení o poskytnutí příspěvku, tj. Úřad práce – stěžovatel (pozn. Nejvyššího správního soudu: novelou provedenou zákonem č. 327/2017 Sb. byl do zákona o zaměstnanosti vložen § 78a, podle jehož odst. 15 může s účinností od 1. 1. 2018 ministr práce a sociálních věcí rozhodovat na základě žádosti zaměstnavatele o odstranění tvrdosti zákona ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele také o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti – pokud jde o nedodržení lhůt stanovených k úhradě nedoplatků). Proti rozsudku městského soudu týkajícímu se rozhodnutí o předběžné otázce podal žalovaný 2) kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Ads 201/2019 - 37, zamítl.

[6] Žalobkyně v podání ze dne 14. 2. 2020 upozornila žalovaného 1) na průtahy v řízení o poskytnutí příspěvku, neboť rozsudek městského soudu týkající se předběžné otázky nabyt právní moci dne 24. 5. 2019; od té doby považovala žalobkyně žalovaného 1) za nezákonně nečinného. Na toto podání reagoval žalovaný 1) přípisem ze dne 17. 2. 2020, č. j. UPCR-AA/2020/59834, ve kterém žalobkyni sdělil, že rozsudkem městského soudu bylo rozhodnutí o předběžné otázce zrušeno; současně uvedl, že po obdržení nového pravomocného rozhodnutí o předběžné otázce může dále pokračovat v řízení o poskytnutí příspěvku. Žalobkyně podáním ze dne 18. 2. 2020 upozornila také žalovaného 2), že i on je od okamžiku nabytí právní moci rozsudku městského soudu nezákonně nečinný, pokud nepokračuje v řízení o předběžné otázce (prominutí splnění podmínky bezdlužnosti). Následně dne 30. 3. 2020 podala žalobkyně u žalovaného 2) návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného 1), na který žalovaný 2) nijak nereagoval. Současně téhož dne uplatnila u ministryně práce a sociálních věcí návrh na opatření proti nečinnosti žalovaného 2); ani na tento návrh ministryně práce a sociálních věcí nijak nereagovala.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[7] Dne 4. 5. 2020 podala žalobkyně žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného 1) i 2), neboť od právní moci rozsudku městského soudu (ve věci předběžné otázky) ani jeden žalovaný správní orgán nepokračoval v řízeních o žádostech žalobkyně.

[8] Usnesením ze dne 2. 10. 2020, č. j. MPSV-2020/118421-424/5, žalovaný 2) řízení o předběžné otázce zastavil, neboť zjistil, že žalobkyně měla ke dni 30. 6. 2017 evidovaný nedoplatek pouze ve výši 1 107 Kč. Žádost o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti pokud jde o výši splatných nedoplatků (kterou zákon váže na překročení hranice 10 000 Kč) se tak stala zjevně bezpředmětnou [také proti tomuto rozhodnutí podala dne 15. 10. 2020 žalobkyně rozklad, v návaznosti na něj žalovaný 1) usnesením ze dne 22. 10. 2020, č. j. UPCR-AA-2020/437464-20200304, řízení o poskytnutí příspěvku opět přerušil, neboť o předběžné otázce nebylo v důsledku podaného rozkladu pravomocně rozhodnuto].

[9] Při jednání u krajského soudu, které se konalo dne 7. 10. 2020, vzala žalobkyně žalobu ve vztahu k žalovanému 2) zpět, neboť dne 2. 10. 2020 žalovaný 2) vydal v řízení o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti rozhodnutí [výše uvedené usnesení č. j. MPSV-2020/118421-424/5]. Trvala však na tom, že žaloba byla podána důvodně jak vůči žalovanému 1), tak vůči žalovanému 2).

[10] Krajský soud kasační stížností napadeným rozsudkem ze dne 7. 10. 2020, č. j. 63 A 13/2020 - 93, řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného 2) zastavil (výrok I.) z důvodu zpětvzetí žaloby. Výrokem II. přikázal žalovanému 1) vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně o poskytnutí příspěvku, a to ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku, neboť jej shledal nezákonně nečinným. Současně přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení vůči žalovanému 1) i 2), neboť shledal, že žaloba byla podána vůči oběma správním orgánům důvodně (výroky III. a IV.).

[11] Postup žalovaného 1) shledal krajský soud souladným se zákonem, avšak pouze pokud jde o první přerušení řízení o příspěvku skutečně usnesením ze dne 12. 9. 2017, č. j. UPCR-AA-2017/252792. Žalovaný také správně pokračoval v řízení poté, co ministryně práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 6. 8. 2018, č. j. MPSV-2018/8309-513/2, zamítla rozklad žalobkyně, neboť tímto rozhodnutím bylo pravomocně rozhodnuto o předběžné otázce, jejíž vyřešení bylo nezbytné pro řízení o poskytnutí příspěvku. Nesprávným však shledal postup žalovaného 1), který ve sdělení ze dne 22. 10. 2018, č. j. UPCR-AA-2018/311354, odkázal na usnesení o přerušení řízení ze dne 12. 9. 2017, č. j. UPCR-AA-2017/252792, a současně uvedl, že toto „rozhodnutí o přerušení řízení nepozbyde účinnosti do doby pravomocného rozhodnutí soudu.“ Původní usnesení o přerušení řízení ze dne 12. 9. 2017 totiž bylo konzumováno tím, že vyrozuměním ze dne 20. 9. 2018 pokračoval žalovaný 1) v řízení a činil úkony směřující k vydání rozhodnutí. Opakované přerušení řízení tak nebylo žalovaným 1) učiněno formálně správně. Současně však krajský soud uvedl, že jelikož bylo formálně nesprávné přerušení dne 22. 10. 2018 učiněno na návrh žalobkyně a s jejím souhlasem, „akceptoval krajský soud stav, že žalovaný 1) nebyl nečinným v období od 22. 10. 2018 do právní moci rozsudku Městského soudu v Praze (25. 4. 2019), kterým došlo ke zrušení rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 6. 8. 2018 i rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 28. 12. 2017. Opačný přístup by totiž vedl k zásahu do práv žalobce, spočívajících v tom, že byl v dobré víře, že je řízení přerušeno oprávněně a zákonně, a tudíž v jeho přesvědčení, že v této době žalovaný 1) nebyl nečinným. Pokud by totiž krajský soud zcela formálně konstatoval, že žalovaný 1) byl nečinným, neboť správní řízení nebylo formálně správně přerušeno, a tudíž běžely všechny lhůty a důsledky s tím spojené, znamenalo by to i to, že žaloba na ochranu proti nečinnosti je opožděná.“ Za nečinného tak považoval krajský soud žalovaného 1) od okamžiku nabytí právní moci rozsudku městského soudu ve věci předběžné otázky, tj. ode dne následujícího po dni 24. 5. 2019, neboť jeho sdělení, že rozhodnutí o přerušení řízení „nepozbyde účinnosti do doby pravomocného rozhodnutí soudu,“ bylo nutné vykládat v souladu s žalobkyní podanou žádostí o přerušení řízení. Z té přitom jednoznačně vyplývalo, že žádá o přerušení do právní moci rozhodnutí o podané žalobě proti rozhodnutí o předběžné otázce.

[12] Závěrem krajský soud konstatoval, že si je vědom toho, že žalovaný 1) nemohl o žádosti o poskytnutí příspěvku rozhodnout, když neměl k dispozici rozhodnutí žalovaného 2) o předběžné otázce. Nic mu však nebránilo v tom, aby řízení o poskytnutí příspěvku po právní moci zrušujícího rozsudku městského soudu do doby nového

pokračování

rozhodnutí o předběžné otázce procesně správně přerušil. Přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, je institutem fakultativním. Je tudíž na správním orgánu, zda při probíhajícím jiném řízení o předběžné otázce své řízení přeruší či nikoliv. Pokud tak však neučiní, vystavuje se riziku uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, což se stalo i v tomto případě. Krajský soud proto výrokem II. uložil žalovanému 1) podle § 81 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně týkající se poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 2. čtvrtletí roku 2017.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[13] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel [žalovaný 1)] ve výroku II. a IV. kasační stížností, ve které převážně opakoval průběh předcházejícího řízení. Z hlediska kasačních námitek uvedl toliko to, že jeho přípis (sdělení) ze dne 22. 10. 2018, ve kterém žalobkyni sdělil, že rozhodnutí o přerušení řízení ze dne 12. 9. 2017, č. j. UPCR-AA-2017/252792, „nepozbyde účinnosti do doby pravomocného rozhodnutí soudu,“ je nutné vykládat tak, že řízení o poskytnutí příspěvku přerušil nejen do doby rozhodnutí městského soudu o žalobě týkající se rozhodnutí o předběžné otázce, ale až do úplného a konečného vyřešení předběžné otázky. Řízení totiž evidentně pokračovalo u Nejvyššího správního soudu, neboť žalovaný 2) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Rozsudkem městského soudu tudíž nebylo řízení týkající se odpuštění splatných nedoplatků ukončeno. V přípisu ze dne 22. 10. 2018 sice uvedl, že přerušení nepozbyde účinnosti do doby pravomocného rozhodnutí soudu, neuvedl však explicitně, že se jedná o právní moc rozsudku městského soudu. Proto lze mít za to, že řízení o poskytnutí příspěvku bylo nadále přerušeno, neboť vyřešení předběžné otázky je předpokladem pro rozhodnutí o poskytnutí příspěvku.

[14] Současně s podáním kasační stížnosti podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh odůvodnil tím, že příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením se poskytuje ze státního rozpočtu. Jde tedy o veřejné finance, které musí být vynakládány efektivně, hospodárně a účelně po prověření doložených podkladů. Na základě výkonu povinnosti uložené rozsudkem krajského soudu by byl povinen vyplatit žalobkyni příspěvek v celkové výši 19 466 316 Kč, aniž by byla splněna podmínka bezdlužnosti. Zároveň pokud by příspěvek nevyplatil (ve věci by rozhodl negativně), došlo by k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces, neboť dosud není skončeno řízení u žalovaného 2) – není vyřešena otázka bezdlužnosti – proti usnesení žalovaného 2) ze dne 2. 10. 2020, č. j. MPSV-2020/118421-424/5, kterým žalovaný 2) řízení o předběžné otázce zastavil, podala žalobkyně rozklad. Nevyhověl-li by žalovaný 2) žádosti o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti, přičemž stěžovatel by příspěvek vyplatil, došlo by se vzniku škody na straně stěžovatele.

[15] Žalobkyně k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedla, že argumentaci stěžovatele považuje za nesrozumitelnou až zmatečnou, dovozuje-li z napadeného rozhodnutí přímo svou povinnost k vyplacení příspěvku. Rozsudek krajského soudu mu žádnou takovou povinnost neukládá. Uložení povinnosti žalovanému správnímu orgánu rozhodnout v řízení, v němž se dopouští průtahů, nemůže vzniknout tomuto orgánu újma, natož pak újma v intenzitě vyžadované § 107, resp. 73 odst. 2 s. ř. s. Vydávání správních

rozhodnutí patří mezi standardní činnosti správních orgánů; tato činnost sama o sobě žádnou újmu způsobit nemůže. Přiznáním odkladného účinku by naopak vznikla újma žalobkyni.

[16] K obsahu samotné kasační stížnosti žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí krajského soudu považuje za věcně správné. Podání kasační stížnosti nemůže žalovanému správnímu orgánu bránit v pokračování ve správním řízení, zruší-li krajský soud jeho rozhodnutí; odkázala přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 303/2019 – 49, ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Ads 201/2019 – 37, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49. Stěžovatel, ani žalovaný 2) tak nemohli vyčkávat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti podané proti rozsudku městského soudu ze dne 26. 4. 2019, č. j. 8 Ad 16/2018 – 48. Jelikož žalobkyně žádala o přerušení řízení do pravomocného rozhodnutí o podané žalobě, byl tímto rozhodnutím právě rozsudek městského soudu č. j. 8 Ad 16/2018 – 48. Navrhla proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[17] Žalovaný 2) k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl pouze to, že *„se připojuje k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.“* K samotné kasační stížnosti se žalovaný 2) ve lhůtě stanovené zdejším soudem nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a za stěžovatele jedná oprávněná osoba (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Podstatou kasační stížnosti je závěr krajského soudu o tom, zda byl stěžovatel [žalovaný 1)] skutečně nečinný a od jakého okamžiku. Stěžovatel totiž namítal, že jeho sdělení ze dne 22. 10. 2018, č. j. UPCR-AA-2018/311354, ve kterém odkázal na usnesení o přerušení řízení ze dne 12. 9. 2017, č. j. UPCR-AA-2017/252792, a současně uvedl, že toto *„rozhodnutí o přerušení řízení nepozbyde účinnosti do doby pravomocného rozhodnutí soudu,“* je nutné vykládat tak, že řízení bylo přerušeno do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, kterou podal žalovaný 2) proti rozsudku městského soudu týkajícímu se předběžné otázky.

[21] Nejvyšší správní soud se v projednávané věci ztotožnil se závěry krajského soudu. Ten zcela přesně popsal, do jakého okamžiku byl postup žalovaného 1) v řízení o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 2. čtvrtletí roku 2017 souladný se zákonem. Jelikož žalobkyně požádala žalovaného 2) o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti pokud jde o výši splatných nedoplatků, jejíž splnění zákon pro poskytnutí příspěvku vyžaduje, postupoval stěžovatel zcela správně, když usnesením ze dne 12. 9. 2017, č. j. UPCR-AA-2017/252792, řízení o poskytnutí příspěvku přerušil z důvodu probíhajícího řízení o předběžné otázce. Zcela správně také v řízení pokračoval poté, co o předběžné otázce bylo

pokračování

pravomocně rozhodnuto, tj. poté, co ministryně práce a sociálních věcí zamítla rozklad podaný proti rozhodnutí žalovaného 2).

[22] Nesprávně však postupoval, když v reakci na žádost žalobkyně o opětovné přerušení řízení ze dne 19. 10. 2018 (ve které avizovala podání správní žaloby týkající se rozhodnutí o předběžné otázce) odkázal na usnesení o přerušení řízení ze dne 12. 9. 2017. V době, kdy žalobkyni sdělil, že „rozhodnutí o přerušení řízení (ze dne 12. 9. 2017, pozn. Nejvyššího správního soudu) *nepozbyde účinnosti do doby pravomocného rozhodnutí soudu*,“ totiž řízení o poskytnutí příspěvku již přerušeno nebylo, neboť důvod jeho přerušení odpadl – o předběžné otázce bylo pravomocně rozhodnuto. O tom také stěžovatel žalobkyni informoval vyrozuměním ze dne 20. 9. 2018, č. j. UPCR-AA-2018/278447. Jelikož však žalobkyně o přerušení řízení sama žádala právě do doby rozhodnutí o podané žalobě, akceptoval také Nejvyšší správní soud to, že stěžovatel nebyl nečinný v době od nabytí právní moci rozhodnutí o předběžné otázce (resp. od pokračování v řízení o poskytnutí příspěvku) do doby nabytí právní moci rozsudku městského soudu o této předběžné otázce. Opačný přístup by vedl ke zkrácení práv žalobkyně, která vycházela ze sdělení stěžovatele ze dne 22. 10. 2018, ve kterém stěžovatel uvedl, že řízení o poskytnutí příspěvku je až do doby pravomocného rozhodnutí soudu přerušeno. A přestože měl stěžovatel řízení o poskytnutí příspěvku přerušit usnesením, nikoli pouhým sdělením, toto sdělení materiálně svým obsahem požadovanému usnesení odpovídalo. Tato otázka nadto není v řízení o kasační stížnosti spornou.

[23] Stěžovatel však namítal, že slovní spojení „*do doby pravomocného rozhodnutí soudu*“ obsažené v jeho sdělení ze dne 22. 10. 2018 bylo nutné vykládat tak, že jde o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti (sp. zn. 1 Ads 201/2019), kterou následně proti rozsudku městského soudu č. j. 8 Ad 16/2018 - 48 podal žalovaný 2). S tímto názorem stěžovatele Nejvyšší správní soud nesouhlasí, a to z následujících důvodů.

[24] S. ř. s. v § 102 stanoví, že kasační stížnost představuje opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Z uvedeného tedy vyplývá, že podání kasační stížnosti nemá suspenzivní účinek – viz také § 107 s. ř. s. Aby se účastník řízení domohl odkladu vykonatelnosti rozhodnutí krajského soudu, musí podat návrh na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. Skutečnost, že zákonodárce kasační stížnost suspenzivním účinkem nevybavil *ex lege*, není samoučelná. Je tím vyjádřena mimořádnost tohoto opravného prostředku, který směřuje právě proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí. Správní soudnictví je koncipováno jako jednoinstanční, v řízeních o kasačních stížnostech se tak přezkoumávají pravomocná a tedy zásadně vykonatelná rozhodnutí krajských soudů.

[25] Zruší-li krajský (resp. městský) soud rozhodnutí správního orgánu tak, jako tomu bylo v nyní projednávané věci, když rozsudkem ze dne 26. 4. 2019, č. j. 8 Ad 16/2018 - 48, městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného 2) o předběžné otázce, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost; srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS. V tomto usnesení rozšířený senát přitom

zdůraznil, že podání kasační stížnosti nemůže bránit správnímu orgánu v pokračování ve správním řízení, její podání neodůvodňuje neprovádění řádných procesních úkonů, ani nevydání rozhodnutí ve věci samé. Tak jako účastník správního řízení nemůže zásadně podáním kasační stížnosti vyloučit účinky právní moci a vykonatelnosti soudního rozhodnutí, nemůže tak učinit ani správní orgán svou kasační stížností směřující proti rozsudku zrušujícímu.

[26] Uvedl-li tedy stěžovatel ve sdělení ze dne 22. 10. 2018, že „rozhodnutí o přerušení řízení nepozbyde účinnosti do doby pravomocného rozhodnutí soudu,“ je tím nutno vnímat právě výše zmíněný rozsudek městského soudu, neboť ten byl po doručení všem účastníkům řízení pravomocný a tedy zásadně vykonatelný. V době zaslání sdělení ze dne 22. 10. 2018 žalobkyni nadto nebylo možné předvídat výsledek řízení u městského soudu, který o podané žalobě rozhodl až rozsudkem ze dne 26. 4. 2019, č. j. 8 Ad 16/2018 - 48, a tudíž ani to, zda žalovaný 2) následně podá proti tomuto rozsudku kasační stížnost (o ní posléze rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 5. 2020, č. j. 1 Ads 201/2019 - 37).

[27] Jak zdůraznil ve výše citovaném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje-li řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s. A právě k tomu došlo v nyní projednávané věci.

[28] S ohledem na uvedené bylo proto povinností žalovaného 2) pokračovat po právní moci rozsudku městského soudu č. j. 8 Ad 16/2018 - 48 v řízení o prominutí splnění podmínky bezdlužnosti. Stejně tak bylo povinností stěžovatele – žalovaného 1) pokračovat v řízení o poskytnutí příspěvku, neboť nabytím právní moci rozsudku městského soudu o předběžné otázce odpadl důvod pro přerušení tohoto řízení o poskytnutí příspěvku, který stěžovatel uvedl ve sdělení ze dne 22. 10. 2018.

[29] Nad rámec již uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud výrokem II. kasační stížností napadeného rozsudku přikázal stěžovateli „vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce ze dne 25. 7. 2017 o poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 2. čtvrtletí roku 2017, vedeném pod sp. zn. UPCR-AA-2017/210872, a to ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.“ Nepřikázal tedy stěžovateli vyplatit požadovaný příspěvek, jak dovozuje stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku nyní podané kasační stížnosti.

[30] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti nerozhodoval. O kasační stížnosti totiž rozhodl věcně, a to jak z důvodu přednostního režimu nečinnostní žaloby [viz § 56 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.], tak s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu týkající se krajským soudem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

pokračování

[32] Výrok o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[33] Žalobkyni vznikly v průběhu řízení o kasační stížnosti náklady za zastoupení advokátem. Pro určení výše nákladů spojených se zastoupením advokátem se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobkyně učinil ve věci dva úkony, kterými jsou (i) vyjádření ke kasační stížnosti [písemné podání podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], přičemž za tento úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); a (ii) vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti [§ 11 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu], za který náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny – tj. 1 550 Kč, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady řízení vynaložené žalobkyní tedy představují částku 5 250 Kč, zvýšenou o DPH v sazbě 21 % na částku 6 353 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. prosince 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu